

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 02.05.1962, sp. zn. 5 Co 141/62, ECLI:CZ:MSPH:1962:5.CO.141.1962.1

Číslo: 61/1962

Právní věta: Souhlas s rozvázáním pracovního poměru zaměstnance ve smyslu čl. 6 písm. d) usnesení IV. všeodborového sjezdu (zák. č. 37/1959 Sb.) dává závodní výbor té základní organizace ROH, která je odborářským partnerem jeho zaměstnavatele v duchu usnesení tohoto sjezdu.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 02.05.1962

Spisová značka: 5 Co 141/62

Číslo rozhodnutí: 61

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Skončení pracovního poměru, Smlouvy, Sociální zabezpečení

Předpisy: 37/1959 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 61/1962 sb. rozh.

Souhlas s rozvázáním pracovního poměru zaměstnance ve smyslu čl. 6 písm. d) usnesení IV. všeodborového sjezdu (zák. č. 37/1959 Sb.) dává závodní výbor té základní organizace ROH, která je odborářským partnerem jeho zaměstnavatele v duchu usnesení tohoto sjezdu.

(Rozhodnutí městského soudu v Praze z 2. května 1962, 5 Co 141/62).

Žalobce nastoupil dne 9. 4. 1951 zaměstnání u Československého spisovatele v Praze jako styčný úředník pro pracoviště na Moravě; jeho pracovní náplň spočívala v provádění naboru odběratelů časopisů, které vydával Čs. spisovatel v moravské oblasti. V r. 1952 v důsledku zániku býv. Lidových novin přešel žalobce jako náborový pracovník do ústředí Čs. spisovatele v Praze.

Dne 11. 11. 1960 dostal žalobce výpověď k 31. 12. 1960; předchozí souhlas k této výpovědi dal ZV ROH Čs. spisovatele v Praze, nikoliv však příslušný odborový orgán odborové složky v Brně, kde žalobce do poslední doby byl odborově organizován.

Žalobce se domáhal žalobou určení právní neúčinnosti výpovědi, přičemž namítal, že výpověď z 11. 11. 1961 je právně neúčinná, protože k ní neudělil souhlas příslušný odborový orgán.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že požadavek předchozího souhlasu závodního výboru ROH byl splněn tím, že k výpovědi dal předchozí souhlas ZV ROH Čs. spisovatele v Praze, kde žalobce v poslední době měl své pracoviště a kde také měl vlastně být odborově organizován.

Obvodní soud pro Prahu 1 žalobu zamítl s tím, že souhlas podle § 6 písm. d) usnesení IV. odborového sjezdu měl dávat ZV ROH základní organizace ROH, nikoliv odborový orgán skupiny ROH při Čs. spisovateli v Brně, kde žalobce byl odborově organizován. Pokud závodní výbor ROH při Čs. spisovateli v Praze souhlas s výpovědí udělil, šlo o souhlas místně příslušného odborového orgánu a tedy o platný souhlas ve smyslu čl. 6 písm. d) usnesení IV. všeodborového sjezdu. Vzhledem k tomu byla výpověď daná žalobci právně účinná.

Městský soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Rozhodující otázkou tohoto sporu je, který závodní výbor ROH měl dávat souhlas s rozvázáním pracovního poměru podle čl. 6 písm. d) usnesení IV. všeodborového sjezdu (zák. č. 37/1959 Sb.).

Ani usnesení IV. všeodborového sjezdu ani stanovy ROH neobsahují ustanovení o místní příslušnosti. Je tedy třeba při zodpovězení otázky, který odborový orgán je příslušný, vycházet ze smyslu celého usnesení IV. všeodborového sjezdu o spolurozhodování ZV ROH s vedením podniku.

Touto věcí se již jednou soud zabýval, a to okresní soud Brno-město ve věci, v níž se žalobce proti žalovanému prakticky domáhal téhož plnění s tím rozdílem, že požadoval také náhradu ušlého výdělku. V tomto řízení tehdy soud požádal pracovně právní oddělení Ústřední rady odborů o zaujetí stanoviska a tento orgán sdělil toto své stanovisko: Cílem spolurozhodování podle usnesení IV. všeodborového sjezdu je zejména zabezpečit správnost rozhodnutí vedení podniku společenskou kontrolou odborových orgánů a také umožnit vedení podniku, aby se mohlo poradit a zamýšleném opatření s představitelům kolektivu pracovníků podniku. Z toho vyplývá, že je nezbytné, aby o návrhu na rozvázání pracovního poměru spolurozhodoval závodní výbor základní organizace ROH, který zná problematiku pracoviště, který je odborářským partnerem vedení závodu v otázkách přípravy a kontroly plnění národohospodářského plánu, ve výrobních a provozních otázkách, při organizaci práce a který je obeznámen s celkovou kádrovou situací v závodě a s plánem na její postupné zkvalitňování. Je nutné, aby o návrzích na rozvázání pracovního poměru spolurozhodoval odborový orgán, který zná pracovní úkoly jednotlivých pracovníků, a který také dovede posoudit, jak je jednotliví pracovníci plní. Nebylo by proto správné, aby o návrhu na rozvázání pracovního poměru rozhodoval odborový orgán, u něhož tyto předpoklady nejsou.

Je tedy rozhodující, který odborový orgán vyhovuje uvedeným požadavkům, neboť soud se zcela ztotožňuje s tímto názorem pracovně právního oddělení ÚRO, které je přesvědčivé a které ve smyslu usnesení IV. všeodborového sjezdu vykládá pojem příslušného odborového orgánu.

Aby bylo možno zodpovědět tuto otázku, je třeba si ujasnit náplň práce žalobcovy, jeho vztah k centrále v Praze, na druhé straně pak jeho činnost v Brně.

Jak z přednesu účastníků, tak z výsledků svědků se zjišťuje, žalobce byl náborovým pracovníkem oddělení, které bylo v pražské centrále a které po dlouhou dobu žalobcovy působnosti vedl svědek A. M. Žalobce byl určen jako náborový pracovník pro brněnský kraj. Takých náborových pracovníků měl žalovaný podnik několik, vždy pro jeden nebo dva kraje samostatného pracovníka. Tito pracovníci měli za úkol po 5 dnů v týdnu provádět svoji náborovou práci přímo v kraji, šestý den pak byl vyhrazen činnosti administrativní. Tato administrativní činnost spočívala prakticky v tom, že náboroví pracovníci z Čech jezdili vždy v sobotu na pravidelné týdenní konzultace s vedením podniku. Na

těchto konzultacích dostávali pokyny a radili se o dalším postupu. Zde také se vyřizovala administrativa. Z pokynů náměstka podniku v zájmu úspory nákladu nejezdili však náboroví pracovníci z Moravy do Prahy (šlo o 3 pracovníky), nýbrž naopak vedoucí náborového oddělení z pražské centrály zajížděl pravidelně do Brna, kde s nimi prováděl konzultace, které prováděl v ústředí s náborovými pracovníky z Čech. Dělo se tak v zájmu úspory nákladů. Výjimečně pak jezdili všichni pracovníci do Prahy, tedy i moravští, jestliže se řešily otázky zásadní ideové povahy.

Od r. 1958 pak přestalo dojíždění zástupce vedení na Moravu a náboroví pracovníci z Moravy jezdili jako ostatní pracovníci na pravidelné konzultace do Prahy.

Všichni náboroví pracovníci, ať z Čech či z Moravy, pokud neměli bydliště v Praze, dostávali hrazenu cestu do Prahy a zpět ve formě normálních cestovních nákladů.

Za této situace je jasné, že žalobce byl zaměstnancem pražského ústředí, což ani nepopírá, že s moravskou, resp. brněnskou podejnou Čs. spisovatele neměl co společného, že jeho pracovištěm pak nebylo Brno, nýbrž Praha, třebaže administrativu vyřizoval v Brně a v Brně služební otázky konzultoval se svým vedoucím.

Za této situace vyplývá jako logické, že souhlas podle čl. 6 písm. d) usnesení IV. všeodborového sjezdu měl dávat ZV ROH základní organizace ROH při Čs. spisovateli v Praze, nikoli odborový orgán skupiny při Čs. spisovateli v Brně, kde žalobce byl odborově organizován.

ZV ROH při Čs. spisovateli v Praze také způsobem vyhovujícím usnesení IV. všeodborového sjezdu (zák. č. 37/1959 Sb.) souhlas k rozvázání pracovního poměru se žalobcem dal. Proto soud prvního stupně po správném zjištění, že i další zákonné podmínky pro účinné zrušení pracovního poměru byly splněny, právem žalobu, domáhající se vyslovení, že se tak stalo způsobem právně neúčinným, zamítl.

Vzhledem k uvedenému stanovisku soudů obou stolic, které je v souladu i s názorem vrcholového odborového orgánu, je pro posouzení věci právně nerozhodnou žalobcem opětovně uplatňovaná námitka, že po přeřazení do pražského ústředí zůstal nadále organizován v odborové organizaci v Brně, kam se přihlásil již při svém přijetí do tehdejšího závodu Lidové noviny v Brně v r. 1951. To platí tím spíše, když se vezme v úvahu žalovaným právem zdůrazňovaná okolnost, že hospodářské vedení podniku nemůže svým zaměstnancům dávat příkazy, které odborové organizaci mají být organizováni, právě jako jim nemůže účinně nařídit, aby se vůbec odborově organizovali. Bylo proto výlučně věcí žalobcovou, aby sám přihlásil po svém přeřazení do příslušné odborové organizace, pokud o to měl zájem. A je jeho věcí, že tak neučinil a nemůže mít vlivu na oprávnění vyplývající z usnesení IV. všeodborového sjezdu pro závodní organizaci ROH zaměstnavatele dávat souhlas k rozvázání pracovního poměru zaměstnanců jejich hospodářského partnera, a to i tehdy, kdyby šlo o zaměstnance, který není vůbec odborově organizován. Z usnesení IV. všeodborového sjezdu totiž nevyplývá, že by toto právo spolurozhodování bylo omezeno jen na členy ROH.